

[Statsministeren]

Jeg er enig med fru Mimi Jakobsen i, at hvis man – og da ikke mindst hvis det er en ung familie – for 2-3 år siden har købt et hus til 100 og så oplever i dag, hvor man har behov for at sælge det, at huset kun er 90 pct. af de 100 værd, så er det lidt af en tragedie, og så giver det nogle problemer. Det gør det naturligvis, hvis man skal rejse fra et hus og tage en gæld med sig. Sådan var det jo ikke, da de fleste af os andre var yngre mennesker. Da byggede vi, eller vi købte i næsten sikker forventning om, at inflationen ville bidrage til, at vi til næste og næste år havde lettere ved at klare at betale renterne, og at inflationen hjalp os med at udhule gælden, vi satte os for. Sådan var det, og derfor tog vi frisk fat, og de fleste af os byggede eller købte, til trods for at vi nok ikke helt havde en opsparing, som berettigede denne anskaffelse.

Nu er det andre tider; det giver problemer for nogle, og dem, der får problemerne, skal vi nu prøve at hjælpe, men for samfundsøkonomien i almindelighed er det en stor fordel, som vi ikke skal kaste bort.

Men jeg tror, at også de fleste, som har købt eller bygget i de sidste få år, vil opleve, hvis det lykkes for dem at blive boende, at i løbet af en årrække vil det vise sig som opsparingsobjekt at have været en klog disposition alligevel.

Hr. Kofod-Svendsen og andre ordførere har gjort gældende i dag, at når der nu fremlægges en så klog boligpakke, har det sin forklaring i, at man har kunnet presse regeringen. Det er både rigtigt og forkert. Jeg vil sige, at det indhold, lovpakken har, er nøjagtig, som jeg havde ventet, og som jeg havde ønsket mig, men det er nu engang sådan – det kender vi jo – at når man skal lempe, så er det regeringen, som skal presses. Når der skal strammes, er det regeringen, som skal presse oppositionen. Sådan er den klassiske rollefordeling, når man arbejder med mindretalsregeringer, og jeg bør føje til, at det ikke var anderledes, dengang den nuværende regering var opposition.

Jeg vil sige i anledning af manges påpegning af, at ejendomspriserne er vigende, at det ligger lidt forskelligt fra egn til egn. Fru Mimi Jakobsen var inde på det, andre var også.

Jeg har en talopgørelse, som viser, at hvis vi går tilbage til 1985 og tager et indeks for f.eks. Frederiksborg Amts Vestre, som hedder 103, så var dette indeks blevet 90 her i første halvår af 1990. Går vi til f.eks. Århus Amts Vestre, så var

indekset i 1985 107; så blev det til 95 i 1988. Men jeg kan se af min opstilling, at i begyndelsen af 1990 var indekset rettet op og blevet til 100. Jeg kan se, at for Viborg Amts Søndre var indekset i 1988 95, men i begyndelsen af 1990 var det blevet til 100. Det skal nok udligne sig pænt og nydeligt, men forhåbentlig ikke chokmæssigt, men i løbet af nogle år. Der er ingen af os, som ikke ønsker, at lavinflationen og stabiliteten i dansk samfundsøkonomi fortsætter, eller ønsker, at vi kommer til at opleve pludselige chokstigninger, himmelflugt i ejendomspriserne igen. Det skal gerne gå pænt og ordentligt til. Vi skal gerne væk fra faldene; det ville være helt naturligt.

Ellers vil jeg gerne sige et par ord om den dagsorden, CD og Socialdemokratiet har foreslået, og jeg vil gøre mit yderste for ikke at være polemisk, for det gavner jo ingen. Jeg mener, at debatten i dag meget tydeligt har afspejlet, at det ikke er her i folketings salen og slet ikke i dag, vi med succes kan drøfte indholdet af en kommende skattereform, ej heller med henblik på dens virkninger for ejerboligerne. I den dagsorden, CD og Socialdemokratiet har foreslået, står jo, at skatteværdien af rentefradraget ikke må forringes.

Nej, men så må jeg sige til mig selv, for jeg vil så gerne prøve at forstå den dagsordens indhold: Jamen vil det sige, at satserne i personbeskatningen ikke kan sættes ned? For hvis det sker, bliver jo værdien af skattefradraget forringet. Jeg hører til i den kreds af partier, som meget nødig vil spærre for den målsætning for en kommende skattereform, at marginalskatteerne bliver nedsat, så det kan mærkes, for det er et grundelement i dansk skattepolitik, at marginalskatteerne selv fra et meget lavt indkomstrin og opad er alt, alt for høje.

Og så vil jeg i øvrigt sige om dagsordenen, at det, der bekymrer mig ved den, er, at den er låst fast til én bestemt teknisk model, hvor summen af bruttoskat og almindelig personskat praktisk talt er som det samlede personskattetryk i dag. Det kan være, at det går sådan, når vi skal diskutere skattereformen. Det skulle det da helst ikke. Altså det synes jeg er svagheden i dagsordenen, at den er knyttet til én bestemt mulig model for en kommende skattereform.

Så vil jeg sige en anden ting: Det hedder jo i dagsordenen, at den skal gælde alle fast forrentede lån. Alle fast forrentede lån skal opleve, at